

Šoreiz stāsts par Rēzekni un Rēzeknes novadu – Latgales sirdi, kurā cita starpā tiek audzināta arī jaunā Robežsardzes maiņa.

Latgales sirdī

Rositten. Rzežyca. Režica. Rēzekne. Tā mūsu Rēzekne – pilsēta uz septiņiem pakalniem – saukta septiņu gadsimtu laikā. Šogad tā svinēja savu 739. dzimšanas dienu. Pilsēta ar bagātīgu vēsturi, par kuru var stāstīt ļoti daudz.

Pēdējā gada laikā par Rēzekni daudz runāts arī valstiskā līmenī – par to, ka pašvaldība novesta līdz bankrotam un ka miljonu vērtos parādos esam līdz ausīm; ka Rēzeknē teju visdārgākā apkure Latvijā; ka jaunuzbūvētajam rekreācijas centram nevar atrast investoru; ka pašvaldība ir palikusi bez pašu ievēlētās domes un mēra un tā vietā iecelta pagaidu administrācija; ka pietrūkst līdzekļu ielu uzkopšanai; ka... Vai nu visu uzreiz pārskaitīsi un – vai vajag? Nebūšanu tiešām daudz, bet, kā teicis filozofs un jūdu ķēniņš Zālamans, «arī tas pāries». Vajadzīgs tikai laiks un gudri darīti darbi.

Neraugoties uz visām nebūšanām, mēs lepojamies ar savu pilsētu. Mēs mīlam mūsu pilsētu un priecājamies par tās skaistumu visos gadalaikos.

Marina Teterenko, laikraksta «Rēzeknes Vēstis» galvenā redaktore

Otras līdzīgas debešu puses nav visā pasaulē

Rēzeknes simbols un tās sirds ir Latgales atbrīvošanas piemineklis «Vienoti Latvijai» jeb, kā to tautā dēvē, – «Latgales Māra». Piemineklis veļtīts 1920. gada Brīvības cīņu dalībniekiem un atklāts 1939. gadā (mākslinieks L. Tomašickis, tēlnieks K. Jansons), taču 1940. gadā nogāzts. 1943. gadā pieminekli atkal novietoja savā vietā, līdz 1950. gadā valdošā vara to iznīcināja. 1992. gadā par tautas saziņotajiem līdzekļiem piemineklis (tēlnieks A. Jansons) atkal pacēlās visā savā godībā.

*Rēzeknes Zaļā sinagoga ir vissenākā koka ēka pilsētā (1845) un vienīgā no 11 sinagogām, kas saglabājusies līdz mūsdienām. Tā ir unikāla senās koka arhitektūras pērle Rēzeknes vecpilsētas sirdī.

*Rēzekne lepojas ar Latgales vēstniecību «Gors», kas ir pirmā no pamatiem uzbūvētā akustiskā koncertzāle Latvijā.

*Kā mūsdienu arhitektūras pērle jāpiemin centrs bērniem un jauniešiem – ARPC «Zeimujs».

*Rēzeknes pilskalns atgādina par kādreiz bijušo Livonijas ordeņa laiku.

*Vēstures dokumentos Rēzekne minēta 1285. gadā. Pilsētas tiesības tai piešķirtas 1773. gadā.

*2024. gada 1. janvāra statistika vēsta, ka Rēzeknē bija 26 131 iedzīvotājs, no kuriem 12 801 latvietis, 10 848 – krievi, bet 2482 – citu tautību cilvēki.

*Rēzekne ir vieta, kur piedzima doma par Latvijas valsti. 1917. gada 26. un 27. aprīlī Rēzeknē, kinoteātrī «Diana», norisinājās Pirmais Latgales kongress, kurā pieņēma lēmumu par Latgales apvienošanu ar Kurzemi un Vidzemi vienotā Latvijas valstī. Atzīmējot Latgales kongresa simtgadi, 2017. gada 5. maijā atklāts piemineklis «Latgales kongresam 100» (vietā, kur bijis kino «Diana», mākslinieks Visvaldis Asaris). Pieminekli iekalti izcilā Latgales valstsvīra Franča Trasuna vārdi: «Varai pīdar laiceiba, taisneibai – myužeiba» («Varai pieder laicība, taisnībai – mūžība»).

*Rēzeknē 1997. gadā izveidota Rēzeknes speciālā ekonomiskā zona, un tajā darbojas 22 komercsabiedrības.

*Lai nodrošinātu iedzīvotājiem atbalstu dažādu problēmu risināšanā, Rēzeknē darbojas 15 nevalstiskās organizācijas.

* **Rēzeknes novadu** veido 28 pagasti un Viļānu pilsēta.

*Kultūras pieminekļu ziņā Rēzeknes novads ir viens no bagātākajiem Latvijā – Valsts aizsargājamo kultūras pieminekļu sarakstā ir iekļauti 252 objekti! To vidū Lūznavas muiža un Franča Trasuna muzejs «Kolnasāta» Sakstagala pagastā. Tas ierīkots garīdznieka, politiķa, literāta, kultūras un sabiedriskā darbinieka dzimtajās mājās. Tieši F. Trasuns 1917. gadā vadīja iepriekšminēto Latgales kongresu Rēzeknē.

* Novada lielākie rūpniecības uzņēmumi – kokapstrādes uzņēmums RSEZ SIA «Verems» Vērēmu pagastā un metālapstrādes uzņēmums RSEZ SIA «LEAX Rēzekne» Ozolaines pagastā – izmanto īpašās ekonomiskās zonas priekšrocības. Lauksaimniecības sfērā aktīvi darbojas SIA «Sprūževa M» Griškānu pagastā. Novads nav iedomājams bez «Viļānu selekcijas un izmēģinājumu stacijas», AS «Lopkopības izmēģinājumu stacija «Latgale»», lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvās sabiedrības «Viļāni».

* Rēzeknes novada vārdu spodrīna arī daudzie amatnieki, zemnieki, mājražotāji, dzejnieki u. c. aktīvi un radoši cilvēki.

* Rēzeknes novada teritorijā spoguļojas 183 ezeri, kas lielāki par 1 ha. Rāznas ezers, saukts arī par Latgales jūru, ir lielākais pēc ūdens tilpuma, otrs pēc teritorijas ezers Latvijā (57,56 kv.km). Lubāna ezers (82 kv.km) ir Latvijas lielākais ezers un arī vislielākais iedambētais ezers Eiropā.

* Virs novada paceļas Mākonkalns (249 m v. j. l.), saukts arī par Padebešu kalnu. Bet Lielais Liepu kalns (289,3 m v. j. l.) ir Latgales augstākā un Latvijā trešā augstākā virsotne, kurā uzbūvēts koka skatu tornis (34 m). Tā ir augstākā brīvi pieejamā skatu vieta Latvijā (323 m v. j. l.).

Mēs varam justies pietiekami droši

Uz jautājumu, cik stipra ir Latvijas un ES ārējā robeža, atbild Latvijas Valsts robežsardzes priekšnieks, ģenerālis **Guntis Pujāts**:

– Latvijas un Eiropas robeža ir drošībā. Tā tas ir. Mēs esam vienoti ar mūsu Baltijas kaimiņiem. Pašreiz uz Krievijas robežas mums atbalstu sniedz Lietuvas robežsargi, tikko bija palīgā Igaunijas robežsargi. Mēs esam vienoti kopīgos izaicinājumos un gatavi nepieciešamības gadījumā arī citu Eiropas Savienības valstu robežsargu piesaistei uz Latvijas valsts ārējās robežas. Mēs neesam vienoti. Sarežģītās situācijās mūs atbalsta arī citi valstis, arī mēs sūtām savus robežsargus uz citām Eiropas valstīm. Nepieciešamības gadījumā pie mums te būs itāļi, kanādieši, dāņi un citi NATO spēki. NATO tagad iesaistījušies somi un zviedri, kas ir ļoti svarīgi mūsu reģiona drošībai. Baltijas jūra gandrīz pilnībā ir NATO aizsardzībā, izņemot nelielu daļu pie Kaļiņingradas un Sanktpēterburgas. Kopīgo Eiropas drošību Latvijai nodrošina stratēģiskie lēmumi, ko Latvija savulaik pieņēmusi, iestājoties Eiropas Savienībā un NATO, pievienojoties Šengenas zonai. Tie bija ļoti pareizi un nodrošina mums drošību. Protams, mums ir jāpilda savas saistības, un mēs to darām. Vēlreiz uzsvēršu – es uzskatu, ka mēs esam drošībā un pārsteigumu

nebūs. Pat ja kaut kas sāksies, iedzīvotāji par to tiks laikus informēti un varēs evakuēties. Taču es domāju, ka reālu draudu mums nav.

Jūsuprāt, kas Latgalē, pierobežā ir spēka un atbalsta avoti?

– Latvijas galvenā vērtība ir Latvijas iedzīvotāji. Un, protams, Robežsardzes personāls. Nekad neviens nevarēs aizstāt apmācītu robežsargu, nekāda viedā sistēma vai robots to neizdarīs. Tikai robežsargs var operatīvi reaģēt uz pārkāpumu, uzsākt administratīvo procesu vai fiziski aizturēt pārkāpēju. Svarīgi ir arī pierobežas iedzīvotāji, ar kuriem, starp citu, pēdējos gados mums ļoti uzlabojas sadarbība. Mēs regulāri saņemam informāciju par iedzīvotāju, arī mežstrādnieku, mednieku kolektīvu novērojumiem Krievijas pierobežā – desmitiem, simtiem ziņojumu katru gadu.

Un, protams, politiskais atbalsts arī ir ļoti svarīgs. Mani pirms trim gadiem ļoti pārsteidza, cik ātri tika pieņemts Ministru kabineta lēmums par ārkārtas situācijas izsludināšanu pierobežā – jau piektajā dienā pēc krīzes sākuma!

Ko jūs varētu teikt pierobežas iedzīvotājiem? Te dzīvo gan latvieši, gan latgalieši, gan krieviski runājoši cilvēki, kurus ietekmē krievu propaganda un dezinformācija. Ko viņiem vajadzētu zināt, kam pievērst uzmanību, lai saprastu situāciju?

– Iesaku nelietot tikai vienu informācijas resursu, nefokusēties uz propagandas kanāliem, skatīties arī citus informācijas resursus – tos, kurus nodrošina Latvija, Eiropas Savienība. Kritiski vērtēt informāciju, kas nāk no Krievijas. Tā pārsvarā ir propaganda. Dominējošie ir meli, lai attaisnotu savu agresīvo, noziedzīgo rīcību Ukrainā.

Nedrīkst atļauties palikt klusu

Gunta Vaičule ir Rēzeknes novada lepnums. Slavena vieglatlēte, kas specializējas 200 un 400 m sprinta distancēs. Olimpisko spēļu un starptautisko čempionātu dalībniece, vairāku Latvijas rekordu īpašniece.

Nemot vērā pašreizējo situāciju pasaulē, jūsuprāt, cik lielā drošībā mēs esam? Arī Parīzes Olimpiskajās spēlēs taču jutāt saspringto atmosfēru.

– Olimpisko spēļu vēsturē vienmēr ir bijis tā, ka kari tiek apturēti. Līdz spēlēm bija smagas sarunas par to, vai atļaut neitralajiem sportistiem piedalīties. Mēs – Latvijas sportisti – bijām kategoriski pret. Mēs kā agresorvalsts kaimiņi neredzam iespēju, kā tik totalitārā valstī sportu var atdalīt no politikas. Viņiem tas ir ļoti izteikts propagandas ierocis. Mēs negribējam sodīt tos cilvēkus vai individuālos sportistus Krievijā vai Baltkrievijā, bet zinām, ka viņi tiek izmantoti šādiem briesmīgiem mērķiem. Tāpēc iestājos pret to.

Bet Parīzē tas viss izšķīda. Tam vairs nebija tik lielas nozīmes. Bija tur arī neitralie sportisti, viņi nevienu medaļu neizcīnīja.

Bet bija daudz negatīvas informācijas sociālajos tīklos...

– Taču tas nenāca no sportistiem. Tam nebija nekāda sakara ar realitāti, kas bija tur. Parīzē atmosfēra bija fantastiska. Pat

ja kādam kaut kas nepatika, kopumā viss bija lieliski. Atklāšana bija lieliska. Tas ceļiens bija mākslīgi radīts. Mēs esam tādā informatīvajā telpā un laikā, kad dezinformācija tiek izmantota sabiedrības šķelšanai, lai ieviestu šaubas par patiesām dzīves vērtībām, lai liktu mums apšaubīt reliģiju, identitāti. Ar to ir jārēķinās un tas ir jāsaprot.

Ir pat tāds sauklis: «O, sport, tu esi miers!» Taču... ritēja Olimpiskās spēles, bet tajā pašā laikā kaut kur bija karš – mira un no agresora cieta cilvēki...

– Tas ir traģiski, bet sports un olimpiskā skatuve ir vieta, kas ļauj tev pastāstīt par to. Ļoti svarīgs arguments, ka mēs neboikotējam spēles, bija tas, ka Ukrainas sportisti brauca un piedalījās. Nedrīkst atļauties palikt klusu. Jā, daudzi nevarēja atbraukt, bet tie, kuri atbrauca, – tas ir viņu kaujas lauks, kur viņi iet un cīnās, un pastāsta, ka viņiem nedrīkst kāpt uz galvas. Viņi var uzvarēt visu pasauli, var konkurēt ar visu pasauli, un tas ir ko vērts! Karš ir ne tikai Ukrainā. Šajās spēlēs bija bēgļu komanda, bija sportisti no citām karadarbības zonām, no Āfrikas valstīm, kur ir ļoti smagi sociālie apstākļi. Un Olimpiādē, ejot, cīnoties, draudzējoties un ar cieņu attiecoties pret visiem, mēs parādām, – lai cik mēs būtu dažādi, mēs varam cits citu cienīt, apskaut, saprast, apsveikt, neskaust. Tās ir vērtības, ko sports sevī ietver. Sports nav biznesa vai politika.

Par Latvijas sportistiem bieži saka: ak vai, cik briesmīgi, ka nav medaļu! Bet neti cilvēki, skatoties Olimpiādi, visvairāk novērtē tos brīžus, kad sportists palīdz citam sportistam, kad apsveic pēc uzvaras, nevis, kad uzkarina medaļu kaklā. Tā ir mīļiedarbība un sportiskais gars, ko mēs visi gribam piedzīvot.

Kopš bērnības sapņoju kļūt par aizstāvi

Esmu latgalietis Edgars Timoškāns, zemessargs. Esmu dzimis Ludzas novadā, tur arī pabeidzu pamatskolu. Iestājos Dugdas lauksaimniecības tehnikumā, pēc tam ieguvu vidējo izglītību Ludzas ģimnāzijā, bet Baltijas Starptautiskajā akadēmijā – jurista diplomu.

Kurš tad, ja ne mēs?!

– Kopš bērnības esmu sapņojis būt par dzimtenes, savas ģimenes un tuvinieku aizstāvi. Mans tēvs dienēja padomju armijā, tāpēc zināju, ka armija audzina un disciplinē. Visi brāļi bija karavīri, un es jau no mazotnes zināju, ka dienēšu. 18 gadu vecumā devos dienestā, pēc tā – Robežsardzē. 10 gadus dienēju uz robežas, pēc tam pievērsos biznesam, auga bērni, bija jāparūpējas par māju, un sanāca 10 gadus ilgs pārtraukums. Nu jau piecus gadus esmu atpakaļ uz robežas. Bērni paaugušies, bizness stabilizējies, māja uzcelta – varu atkal kalpot dzimtenei. Tagad esmu zemessargs.

Man ir 14 un 15 gadus veci dēli, audzinu viņus stingri, bet taisnīgi un lepojos ar saviem dēliem: abi ir bokseri, abi – jaunsargi. Viņi trenējas, piedalās dažādās aktivitātēs dabā, nebaidās no grūtībām – kādam taču ir jābūt gatavam aizstāvēt dzimteni! Kurš tad, ja ne mēs? Es to rādu ar savu piemēru. Viņi redz, ka vīrietim ir jābūt Tēvzemes aizstāvim, ģimenes apgādniekam, jābūt spēcīgam un darbīgam.

Motocikls – tas ir ātrums, brīvība un iedvesma.

– Mans vaļasprieks ir motocikli. Sieva mani atbalsta, arī viņa ir «Klaidoņu klubā». Par kluba biedriem bieži saka, ka viņi ir nekaunīgi, brutāli, tetovēti, dzer. Šo mītu ir ļoti viegli kliedēt. Motocikli nav lēts prieks, dzērāji un narkomāni nevar nopirkt motociklu, ieliet degvielai un braukt. Mūsu vidū ir ārsti, deputāti, mēri, santehniķi, inženieri... Cilvēki nedēļu strādā un gaida brīvdienas, lai varētu novilkt uzvalku, aizmirst par ikdienu, atpūsties un satikties ar draugiem. Ticiet man, izskats nav rādītājs. Bet pirmdien mēs ar jauniem spēkiem kalpojam Tēvzemei un sargājam tās robežu.

Es nevaru vienaldzīgi noskatīties uz to, kas notiek Ukrainā!

– Man ir cieša saikne ar Ukrainu. Mana sieva ir pa pusei ukrainiete. Viņas tēvs tagad ir tur, okupētajā Hersonas apgabalā. Par kara sākumu uzzinājām no video, ko *WhatsApp* mums atsūtīja no Ukrainas. Bijām šokēti. Kā militārpersona es sapratu, ka agri vai vēl taču var notikt un ka labi tas nebeigsies, taču bija cerība, ka neuzdrošināsies, ka veselais saprāts tomēr gūs virsroku. Jaunieši paguva aizbraukt – kurš

Edgars kopā ar dēliem

uz Dņipro, kurš uz Čehiju, bet sievietes nepaguva, viņam jau 70 gadu. Vecāki cilvēki palika, viņiem piespiedu kārtā bija jāklūst par Krievijas pilsoņiem, jāsaņem okupantu valsts pasas. No Ukrainas saņēmu radnieka fotogrāfiju ar nokārtu galvu un krekliņā ar uzrakstu krievu valodā «Slava Krievijai». Mēs cenšamies neuzdot liekus jautājumus, lai nekompromitētu.

Sākumā pats meklēju iespējas palīdzēt, uzņemt bēgļus. Rēzeknē iepazīnos ar ukraiņu ģimeni, kuras dēli ir frontē. Uzreiz sākam reāli darboties – gatavot svecas, meklēt vasku, traukus, finanses. Visu laiku sazināties, kopā ar draugiem cenšamies palīdzēt ar darbiem un naudu, paši vedam ziedojumus. Ja mašīnā paliek vieta, uzzinām, kas ir aktuāls un vajadzīgs tieši tajā brīdī. Piemēram, pēdējo reizi sūtījām knaibles un nožogojuma lentes. Mums pašiem tas neienāktu prātā, bet izrādās, ka pašlaik tur notiek atmiņšanos darbi, tāpēc ir vajadzīgas knaibles. Banāli, bet, izrādās, nepietiek norobežojošās lentes teritorijas iežogojšanai. Vēl prasīja lāpstas ierakumu rakšanai... Ir svarīga jebkura palīdzība, un nevajag simtus vai tūkstošus eiro. Sveču trauki vai viena svece – tā ir viena karavīra dzīvība dienas garumā. Esmu to mācībās izjutis pats uz savas ādas, bet atšķirība ir tā, ka es zinu, – pēc mācībām būšu mājās, kur mani gaida silta krāsns, pirts, karsta tēja, kamīns. Bet Ukrainā tas notiek katru dienu, un nav skaidrs, kad tas beigsies. Kad es par to domāju, nesaprotu, kāpēc mēs gaužamies! Mēs te esam kā kūrortā. Mūs Dievs ir pasargājis.

Jāmīl valsts kā savas mājas un ģimene!

Es novēlu visiem Latvijas iedzīvotājiem uztvert Latviju kā savas mājas un attiecīgi pret to izturēties. Protams, visās mājās ir trūkumi, saimnieks par tiem zina. Neviena valsts nav ideāla. Taču mēs mīlam savas mājas, mēs sakopjam pagalmu, pļaujām zāli un viesmīlīgi uzņemam ciemiņus. Arī sava valsts ir jāmīl, jācieņa, jālolo un jācenšas dzīvot labi, negaužoties. Ne viss ir slikti. Nemēslojam mežā, sakārtojam savu māju, apkārtni teritoriju – arī tas būs mūsu ieguldījums kopējā lietā! Neesam vienaldzīgi, iedomājieties sevi citu vietā, un tad sapratīsim, kas jādara!...

Foto no ģimenes albuma

Uz mums var paļauties!

Valsts Robežkontroles Kinoloģijas dienesta Kinoloģijas centra vecākais inspektors kapteinis Edvīns Mičuļš:

– Valsts robežsardzes koledža dienēju jau no 1998. gada. Pirms tam, no 1995. līdz 1997. gadam, biju valsts obligātajā dienestā, arī Robežsardzē, 4. Daugavpils bataljonā. Pirmajā mēnesī mums bija mācības, pēc tam – zvērests, un jau nākamajā dienā man piedāvāja kļūt par kinologu. Vēl pēc dienas man iedeva pirmo suni – tas bija vācu aitu suns Džeks, un mēs pusotru gadu dienējām kopā. Kad pabeidzu obligāto dienestu, man piedāvāja dienēt Kinoloģijas centrā. Agrāk tā bija vēl Robežsargu skola, Kinoloģijas centra priekšnieks bija pulkvedis Šukšins, nu jau pensijā. Viņš man piezvanīja un piedāvāja šo darbu. Liels paldies viņam!

Man jau no bērnības patīk suņi, tie man bijuši visu laiku. Sākumā bija vācu aitu suņi, pēdējos 20 gadus – beļģu aitu suņi. Katram kinologam ir savs dienesta suns. Mēs saņemam mazu kucēnu un no paša sākuma ar viņu strādājam. Manam sunim ir astoņi gadi, un tas mums ir īsts ģimenes loceklis, dzīvo ar mums kopā.

Mans dienests, pirmkārt, ir sadarbība ar citām institūcijām – Valsts policiju, Drošības policiju, sniedzām arī atbalstu drošības pasākumos NATO samita laikā gan Latvijā, gan citās valstīs, piemēram, pagājušajā gadā bijām Lietuvā, Viņņā. Šogad es un vēl divi kinologi ar saviem dienesta suņiem piedalījāmies drošības pasākumos Olimpisko spēļu laikā Francijā. Katram su-

nim ir sava specializācija: vienus apmāca cilvēku meklēšanai un aizturēšanai, citus – narkotisko vielu meklēšanai, vēl ir suņi, kuri meklē sprāgstvielas. Mans suns specializējas sprāgstvielu meklēšanā.

Tiem jauniešiem, kas vēl tikai meklē savu ceļu dzīvē un arī profesijas izvēlē, gribu teikt: lai kļūtu par labu robežsargu, pirmkārt, jābūt īstam savas zemes patriotam un jāapzinās, kādas vērtības – sava valsts, tās ļaudis – būs jāsargā. Bet, ja gribas kļūt par kinologu – galvenais, nevajag baidīties spert pirmo soli profesijas virzienā! Kinologa darbs ir diezgan sarežģīts, dienesta suns vienmēr atrodas blakus, bet arī ļoti interesants un vajadzīgs, it īpaši tagad, kad uz robežas notiek vairāk pārkāpumu.

Vaicāts, kā vērtē situāciju Latgales pierobežā, vai, viņaprāt, tā ir droša un iedzīvotāji var mierīgi gulēt, Edvīns Mičuļš atbild nešaubsoties: «Protams! Viss ir kārtībā! Uz mums – Latvijas robežsargiem – var droši paļauties!»

Mēs nedrīkstam palikt savu problēmu burbulī

Monvīds Švarcs, Rēzeknes novada domes priekšsēdētājs un deputāts:

– Šobrīd jāsauc: pat dzīvojot ne pārāk tālu no robežas, mēs varam justies droši. Valsts garantē valsts robežas aizsargāšanu, garantē iekšējo kārtību valstī. Protams, arī pašvaldības ir gatavas izaicinājumiem, kas skar gan dažādas situācijas, kas saistās ar dabas katastrofām – vējiem, plūdiem, gan arī pievērs uzmanību tam, lai būtu sagatavojušies iespējamiem militāriem apdraudējumiem. Atbilstoši likuma prasībām Rēzeknes valstspilsētas un Rēzeknes novada sadarbības teritorijas civilās aizsardzības plānā mums bija jāizstrādā un jāiekļauj tā saucamā militārā sadaļa, kurā mēs atspoguļojam arī algoritmus rīcībai dažādās situācijās.

Jā, mēs varam justies pietiekami droši, lai nebūtu satraukuma, lai nebūtu panikas, bet jebkurā gadījumā, tā drošības sajūta jāveido arī mums katram pašam, un tas algoritms parasti ir ļoti vienkāršs: esi informēts, esi gatavs, rīkojies!

Esi informēts par visām iespējamām situācijām un par iespējamo rīcību konkrētā situācijā. Lai būtu informēts, regulāri jālasa, jāklausa ziņas.

Esi gatavs. Tas nozīmē, ka jāpadomā par to, kā sevi nodrošināt uz noteiktu laika periodu, sākot no 24 stundām (pats minimums) un beidzot ar nedēļu un vairāk, ja mūs skar kādas nebūšanas, piemēram, elektrības atslēgums. Te ir runa par uzkrāto ener-

ģijas apjomu (baterijām), par dzeramā ūdens un pārtikas apjomu, kam jābūt krājumā. Un, protams, jābūt izdomātam algoritmam, kā es rīkošos tādās situācijās: kam piezvanīšu (uz lapiņas pierakstot numurus), ja nu kas notiek, pie kā varu vērsties pēc palīdzības, kā piezvanīšu saviem radiem, draugiem, kaimiņiem, it sevišķi vientuļajiem, lai painteresētos, kā viņiem klājas.

Un, protams, svarīgi, kā es tālāk rīkošos.

Šobrīd pierobežā apdraudējumu rada arī nelegālie migranti, kas cenšas šķērsot Latvijas–Baltkrievijas robežu. Mums visiem vienkārši ir jābūt vērtīgiem, lai ieraudzītu to, kas ir neraksturīgs konkrētā vietā. Ja mēs redzam svešus, aizdomīgus cilvēkus, viselementārākais ir piezvanīt atbildīgajām personām – uz savu pagastu, Valsts policijai vai pašvaldības policijai, viņi zinās, kuram dienestam šī informācija jānodod, lai pārbaudītu un noskaidrotu, cik aizdomas ir pamatotas.

Mums ikvienam ir svarīgi pieskatīt, kas notiek ar mūsu kaimiņu, sevišķi, ja viņš ir sociāli mazaizsargāts, vientuļš vai vecs, lai, pasarg Dievs, tāda cilvēka stāvokli neizmanto kāda ļaunprātīga persona.

Dzīvojam tiešām sarežģītā laikā. Kur, jūsuprāt, cilvēkiem smelties spēku?

– Šobrīd ir viena svarīga lieta, kas visiem jāievēro, – mēs nedrīkstam palikt savā problēmu burbulī, mums jāsapūt tā kopība ar kaimiņiem, ar savu ciemu, savu pagastu, savu novadu. Jo diemžēl – un to esmu vairākkārt sacījis – komforta līmenis, ko nodrošina televīzija, mīksts dīvāns un ledusskapis pie sāniem, ir izdarījis visu, lai mēs paliktu vienpaši. Tas ir ļoti slikti. Ne tikai uz svētkiem jāiet kopā un jāizjūt tā svētku atmosfēra, bet arī smagos brīžos, kad ceļi tiek aizputināti, kad, iespējams, elektrība pazudusi. Mums biežāk jāpaaugstinās, kas notiek blakus. Vienkārši piezvanot, aizejot, parunājoties ar cilvēku. Tieši tas kopības gars, domāju, mazinās cilvēka bailes, ka viņš palicis viens un tāds varētu būt arī kāda apdraudējuma situācijā. Mums jābūt apzinīgiem attiecībā pret sevi, saviem tuviniekiem un kaimiņiem!

Vienmēr esmu jutis aicinājumu kalpot sabiedrībai

Valsts robežsardzes koledžas kadets Jānis Keišs stāsta, ka jau no pamatskolas laikiem viņam bija vēlme strādāt kādā no valsts dienestiem – Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienestā, Valsts policijā vai Valsts robežsardzē.

«Vienmēr jutu aicinājumu kalpot sabiedrībai un palīdzēt saglabāt kārtību mūsu valstī. Tā kā augu Baltinavā, kas atrodas tikai 10 km no Latvijas–Krievijas robežas,

bieži redzēju robežsargus, kuri pildīja savus pienākumus un uzturēja drošības sajūtu vietējā sabiedrībā. Arī daudzi mani skolas draugi izvēlējās šo profesiju, un viņu piemērs vēl vairāk iedvesmoja mani šim darbam. Šī darba specifika, izaicinājumi un atbildība man šķita ļoti pievilcīga, tāpēc arī izvēlējos šo profesiju,» stāsta Jānis. Vaicāts par rakstura īpašībām, kādām, viņaprāt, jāpiemīt robežsargam, kadets skaidro: «Lai kļūtu par robežsargu, jābūt fiziski stipram, emocionāli izturīgam, jābūt vēlmei apgūt jaunas zināšanas, jābūt arī enerģiskam.»

Jautājām, kā darbu Robežsardzē ietekmējis tas, ka jau trešo gadu pavisam netālu plosās postošs karš. J. Keišs stāsta: «Sāksim ar to, ka parasti mēs strādājam normālā režīmā, bet šobrīd – pastiprinātā robežraudzības režīmā, un kara Ukrainā dēļ mums tagad jāpievērs lielāka uzmanība visām aktivitātēm Krievijas Federācijas pusē, pat vismazākajiem notikumiem, lai mēs varētu ātri reaģēt jebkurā situācijā.»

Projektu līdzfinansē Latvijas Mediju atbalsts fonds par valsts budžeta līdzekļiem. Sadarbības projektā piedalās mediji: «Diena», «Vietējā Latgales Avīze», «Latgales Laiks», «Ezerzeme», «Vaduguns», «Rēzeknes Vēstis», radio «Alise», Grani.lv

MAF
Mediju atbalsta fonds